

HET MELKMEISJE.

eestal wanneer gij des morgens vóór dag en vóór dauw de stad verlaat en naar buiten gaat, zult gij op uw weg iemand ontmoeten, die u met een vriendelijke stem: Goeden morgen! wenscht.

Die iemand is een meisje, en dat meisje is een melkmeisje.

Onwillekeurig blijft uw oog op het lieve kind rusten. Ja, zoo gij niet al te grootsch of al te

stijf zijt, knoopt gij een praatje met haar aan en vergezelt haar tot aan het hek van de wei, waar zij wezen moet.

Gedurende dien tijd hebt ge overvloedige gelegenheid haar op te nemen.

Wat ziet zij er frisch uit, niet waar? Als melk en bloed, een rechte Galathea, zooals de ouden haars gelijken schilderachtig noemden. Dat komt omdat de tocht, dien zij doet, haar zoo ongewoon niet is

als u. Zoo vroeg als gij nu, is zij elken morgen op de been en in de lucht, en dankt aan de rozen van den dageraad het blosje, dat op haar wangen bloeit. Het is waar, Aurora heeft wel eens op fijner paneel geschilderd: haar huid is zoo edel niet als die van uw lelies uit de stad; maar het zou haar ook niet lijken, zulk een waspop te wezen. Eilieve, til eens even aan haar juk! Wat dunkt u? Tien tegen één, dat gij 't haar zoo vlug niet nadraagt. Het zou haar dus slecht te pas komen, zoo zij niet wat grover en sterker dan uw kraakporselein ware. Zoo moet gij er u ook niet aan ergeren, al zijn haar handen wat ruw of rood van kleur. Kijk liever eens naar de koperen emmers. Of zij blinken, niet waar? Welnu, dat hebben die handen zoo blank geschuurd. Erger u dan nog dat ze niet witter zien! Maar wat bij het melkmeisje zoo blank is, als bij de blankste van haar geslacht, het is het gemoed, dat in dat grove omkleedsel schuilt. Dat is zoo blank als de zuivel, waarnaar zij heet. Zie haar aan! onschuld en reinheid blinken uit de heldere duivenoogen. Schoon verre van de ideale herderin van Theocritus of Gesner te zijn, heeft zij echter op het land en onder haar kudde iets van de eenvoud en onnoozelheid der gouden herderseeuw behouden.

Zonder begrip of vermoeden te hebben van hetgeen wij over haar spreken, is de deern intusschen aan de bestemde weide gekomen. Dat hebt gij reeds kunnen merken aan het geblaas van haar koetjes, die haar met vollen uier staan te verbeiden, om te eerder van haar last bevrijd te worden. Zij komen haar te gemoet en vrijen om de eerste te zijn. Maar neen! zij heeft haar lieveling — ja waarlijk, Mejuffrouw! — zij heeft haar lieveling onder die groote, leelijke beesten, haar uitverkorene, haar zwart of wit of bont, haar Brunon of Nera; deze komt dus eerst aan de beurt, en krijgt misschien nog een kleine versnapering, een lekker stukje lijnkoek of een nap vol warme melk toe.

Doch wij hebben geen tijd te blijven staan, totdat zij geheel afgemolken heeft.

Maar let op! terwijl gij eenige uren later door de stad gaat, daar ziet gij haar op eens weer. Zij is nu bezig de melk rond te brengen, die gij haar in den vroegen morgen hebt zien inzamelen. Met denzelfden vluggen, luchtigen tred stapt zij door de drukke straten. Gij kunt aan haar houding niet eens merken, of haar emmers vol of ledig zijn. Zelfs heeft zij een bijzonderen slag, om met haar breed juk door de

menigte te glippen, zonder met haar slingerende emmers iemand te raken. Zoo stapt zij de eene stoep af, de andere op. Het ongelukkigste voor haar is, dat zij onder het harde verband ligt, om overal aan de huizen twee en drie en viermaal te schellen, dat is met andere woorden aan de meiden te zeggen: „het is de melkmeid maar! gij kunt dus twee, drie, of viermaal zoo lang wachten als anders! dat is: zeer lang.” Maar dat oponthoud schijnt haar zoo boos niet te maken als het u en mij zou doen. Want, zie! als de meid eindelijk komt, heeft zij een lachje voor haar gereed, waarmede zij bij 't overnemen van de kan vraagt:

„Hoeveel, vrijster?”

Daarop duikelt haar nap eenige malen in het blanke nat, waartegen de roode hand helder afsteekt, waarmede zij vervolgens de kan, netjes afgewischt, met een handigen zwaai weder overgeeft.

Na die beweging raakt die hand van zelf — in de zijde, en nu? Ja, nu moet er een oogenblikje — een kort oogenblikje maar — voor een praatje af. Het zou onbescheiden zijn, dat praatje te beluisteren. Maar dit verzeker ik u, dat ik voor u en voor mij wilde, dat er nooit onstichtelijker praatjes aan onze deuren gehouden werden.

Een, twee, drie! met gelijkmatige tempo's, evenals een soldaat zijn geweer, heeft intusschen het melkmeisje haar emmer dichtgeslagen, het hengel aangehaakt, en haar juk weder opgepakt, en vervolgt met een vroolijk gezicht en een luchtigen tred haar weg. Dat gezicht behoudt zij onder alle weer en wind. De zon, al schijnt zij wat fel, hindert haar niet; de koude, al blaast zij wat scherp, is niet in staat het lachje om haar mond te bevriezen; de regen — maar foei! zij zeggen, dat ze juist daarvan het meest houden zou, en er met opzet het deksel van haar emmers voor open zetten! Doch dat wil ik niet gelooven. Zoo gaat dan het lieve kind onder zooveel woelens en zorgens onbezorgd en onbekommerd daar heen. Ja, haar rust zou geheel ongestoord blijven, zonder den overlast van de jonge honden, die van haar melk snoepen, van de jonge knapen, die de vingers in haar emmer steken, en de jonge heeren, die haar in 't voorbijgaan onder den kin strijken.

Meen evenwel niet, dat haar leven, hoe rustig ook, altijd even een-tonig is. Dat kunt gij 's Zondags eens anders zien. Dan ziet gij haar weder in de stad, maar nu zoo mooi en zwierig gekleed, dat gij haar

bijkans niet herkennen zoudt. Onder het eigenaardige boerinnenhoedje blinkt het gouden ijzer om de glimmende wangen, het roode jak valt laag over den blauw damasten rok, van voren bedekt door den zwartzijden boezelaar; de voet, met sneeuwwitte kousjes bekleed, steekt in fluweelen schoenen. Om den hals spant een snoer van monsterachtige bloedkralen, waarmede de groote boot in den gouden vingerring spreekt. Maar het mooiste van alles heeft zij aan haar zijde — in een vrijer, een helderen, frisschen boerenknaap, insgelijks op zijn Zondags opgedirkt, met kort lakensch wambuis, fluweelen broek en groote zilveren schoengespens. Deze is de Thirsis, die het hart van deze Galathea heeft weten te vermurwen. Met Paschen zal het tot een huwelijk komen. Dan koopt Teunis een knappe boerderij: Maartje, nu vrouw geworden, verlaat het juk voor de karn, en houdt op haar beurt melkmeisjes.

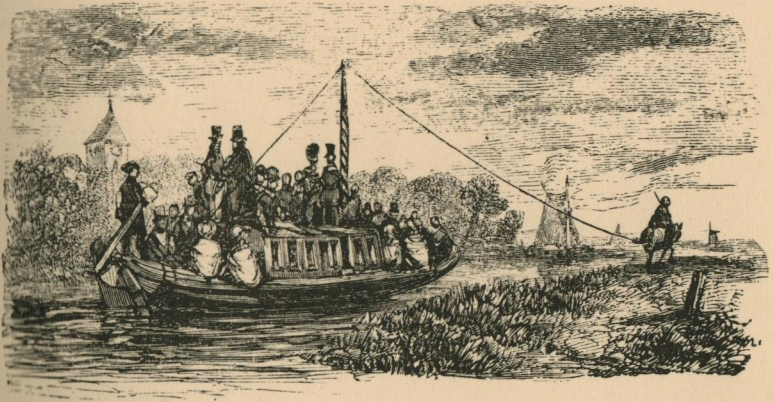
J. P. H.

DE NEDERLANDEN

Karakterschetsen, kleederdrachten, houding
en voorkomen van verschillende standen

MET GRAVUREN VAN
HENRY BROWN

1936

N.V. UITGEVERS-MIJ „PARNASSUS”
AMSTERDAM

Dit boek is uitgegeven in 150 exemplaren.
 Het is verscheen in 1945 doch werd vroeger
 reeds en gedrukt in 1941. De uitgave
 werd door de Duitschers verboden omdat
 er eenige gedeelten van de Camera Obscura
 van Nicolaas Beets in zijn opgenomen,
 welk boek door de Duitschers verboden
 was wegens een anti-Duitsche villa-
 liep, die hierin zeer schijnt voorte
 komen.

Het jaartal 1936 is „Camouflage“.
 De Duitschers hebben in 1941 het recht
 willen vereenigen doch dit is tijdig
 „aangehouden“. De natiezen der
 Leekening hebben zij echter kunnen
 aekedalen en deze werden vereen-
 ligd, waardoor werdrekken van deze
 oude Leekeninge weder uitgeplaten
 zijn. Gelukkig waren de afdrucken,
 die reedig waren van de boven-
 zensende 150 exemplaren gues
 en ook „aangehouden“.

Rotterdam December 1945.

J. Harduiker.